

ΠΑΠΙΓΙΟΝ ΚΑΙ ΚΟΚΕΜΠΟΥ'ΙΣ

ΕΙΝΕ λίγος καιρός πού ή τοική φυλακή τής Μπρίβ-λά-Μαλιγκο είχε για διευθυντή ή άλλον για αρχιφύλακα, ένα παλαιό άνδρα-πασπιστή του Άποικιακού στρατού, όνόματι Παπιγιόν, ό όποιος βοηθούμενος και από τή γυναίκα του έκανε καλά τή δουλειά του, γιατί και ή φυλακή δέν είχε παρά έναν μονάχα κρατούμενο, κάποιον Κοκεμπους, τόν όποιον είχαν φέρει πρό καιρού ένα βράδυ οι χωροφύλακες, κατηγορούμενο για ένα πολύύλοκο άδίχημα, άπόπειρα κλοπής, προσβολή τής δημοσίας αιδούς κ.λ.π. 'Ο Κοκεμπους ήταν ένα καλοκάγαθο παληκάρι, όχι πολύ έξυπνο, χωρίς φιλοδοξίες, χωρίς κανένα όρισμένο σκοπό τής ζωής του. Καθώς βρέθηκε εκεί μέσα και καθώς έτρεφόνταν και έστεγαζόταν δωρεάν δέν μιλούσε ποτέ για τή λήξη τής ποινής του και για τή άποφυλάκιση του. Τι θάκανε άν έβγαине έξω; Θα έφαγνε νά βοή δουλειά, δέν θάβρισκε, θ' αναγκαζόταν πάλι νά κλέψη και θά τόν κουβαλούσαν ξανά μέσα. Γι' αυτό ό Κοκεμπους πού τού άρεσε τό ραχατλήζι τής φυλακής, ήταν φρόνιμος, ύπομονετικός και δέν σκεφόταν νά δρατεύσθ.

Έξ άλλου ούτε ό Παπιγιόν είχε συμφέρον νά άνακινήση ζήτημα άποφυλάκισως τού κρατούμένου του. Άν έφευγε κι' έκεινος ήταν ένδεχόμενο νά τόν μεταφέρουν σέ καμμιό άλλη φυλακή πού θά είχε προϊστάμενος κι' ύφισταμένους, εϋθύνες, φασαρίες και σκοτούρες. Ένώ έδώ αυτός ήταν τό παν: Διευθυντής, αρχιφύλαξ, δεσμοφύλαξ, φρουρός και τά λοιπά.

Διευθυντής, διευθύντρια και κρατούμενος, έξουσαν ειρηνικά, φιλικά σχέδον, σάν νάταν μία οικογένεια. Μόνο τήν νύχτα ό Κοκεμπους έπήγαγε στό κελλί του για νά κοιμηθί. 'Όλη τήν άλλη μέρα έβοηθούσε στό νοικοκυριό και στην κουζίνα, έκαιζε μπλετότα με τόν Παπιγιόν, και έγύριζε όταν δέν είχε τί νά κάνη έδώ κι' έκει έλεύθερος.

Στις άρχές είχε έπιχειρήσει νά κοστάρη τήν διευθύντρια τής φυλακής, τήν ώραία 'Ορτανασία μά αυτή τόν έβαλε άπ' τήν πρώτη στιγμή στό θέσι του.

Ένα άπόγευμα τού Αύγουστου πού έκανε ζέστη τρομερή ό Παπιγιόν είχε πετάξει τό πιλήγιο και τό άμπέχωνό του σέ κάποια γωνία και σαχαφλωμένο σέ μία καρέκλα έβαφε με τό πινέλο τήν κορνίζα τής πόρτας τού γραφείου του. Στην άλλη γωνία κοντά στην πόρτα ή 'Ορτανασία και ό Κοκεμπους καθισμένοι γύρω από ένα τραπέζι άκαθάρizan φρέσκα φασιλάκια.

Τήν στιγμή εκείνη χτύπησε δυνατά τό κουδούνι τής έξώπορτας.

— Θα είνε ό χαοάτης, ελε ή 'Ορτανασία.

— Κοκεμπους! έφώναξε ό Παπιγιόν από τήν θέσι του, δέν μπορώ ν' άφήσω τίς πμογιές και τό πινέλο. Πάρε τό πιλήγιο και τό άμπέχωνό μου, φόρεσε ται και πήγαίνε ν' άνοιξής.

Έτσι και έγινε. 'Ο Κοκεμπους φόρεσε τά ρούχα τού... διευθυντού τής φυλακής κι' έπήγε κι' άνοιξε. Ένας άγνωστος παρουσιάστηκε μπρός του.

'Ο Παπιγιόν και ή γυναίκα του, καθένας άπ' τήν θέσι τους είδαν τόν κρατούμενο νά βγάξη τό πιλήγιο με σεβασμό, ν' άνοιγή διάπλατα τήν πόρτα και νά όδηγή μέσα τόν ξένο με χίλιες δυό ρεβερόντες. 'Ηταν ένας κύριος με μάση ρεντιγκότα και ψηλό καπέλο και με ροζέτα τής Λεγώνος τής τιμής στην μπλουτιονέρα του.

— 'Ο κύριος επιθεωρητής τών φυλακών! άνήγγειλε ό Κοκεμπους με τήν χονδρή φωνή του, πού έτρεμε λιγάκι. 'Ο κύριος επιθεωρητής ήρθε για επιθεώρησι!

'Η 'Ορτανασία είχε σηκωθεί όρθια και τίνανε άπ' τήν ποδιά της τά φασόλια. 'Ο Παπιγιόν σάν μαγνητισμένος έπροχωρούσε με τό πινέλο στό χέρι όταν άπότομα με ύφος άυστηρό ό κύριος επιθεωρητής τού ειπε:

— Έξακολουθήστε τή δουλειά σας, σās παρακαλώ.

Έπειτα γυρίζοντας στον Κοκεμπους, πού άκόμη έκρατούσε τό πιλήγιο στα χέρια του, τόν ρώτησε δείχνοντας τόν Παπιγιόν.

— Είνε κρατούμενος βέβαια αυτός; Δέν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κύριε επιθεωρητά, άπήνησε άμέσως ό Κοκεμπους, χωρίς νά τά χάσει.

— Για πές ται μου, είνε φρόνιμοι οι τροφιμοί σας κύριε... Παπιγιόν, άν δέν άπατώμαι. Αυτό δέν είνε τ' όνομά σας;

— Μάλιστα, Παπιγιόν, στάς διαταγάς σας, ειπε κάνοντας μία

αδέξια ύπόκλιση ό Κοκεμπους, ένώ ό Παπιγιόν άμίλητος είχε ξανανβεί επάνω στην καρέκλα και έβαφε τήν κορνίζα τής πόρτας του.

— Λοιπόν; είνε φρόνιμοι οι κρατούμενοί σας; ξανάπε ό επιθεωρητής.

— Ά! "Όσο γι' αυτό, έννοια σας. Είμαι καλός, δέν λέω, αλλά δέν τούς άφήνω νά μου πάρουν και τόν άέρα. Έχω χέρι άτσάλινο. Βλέπετε αυτόν εκεί πού γυρίζει έλεύθερος;—και έδειξε τόν Παπιγιόν.—Είνε ή ώρα τις άναπαύσεώς του. Τέσσερες ώρες τήν ήμέρα, δυό τό πρωί και δυό τό βράδυ, όπως όρίζει ό κανονισμός. Αί, λοιπόν αυτές τίς ώρες τής άναπαύσεώς του έγω τόν βάζω νά κάνη διάφορες δουλειές, έξωραιστικές λόγω χάριν. Γιατί, ξερετε, έχω τήν γνώμη ότι ή άργία είνε κακό πράγμα.

— Μπράβο, κύριε Παπιγιόν. Βλέπω εύχαρίστως ότι έχετε πρώτης τάξεως σωφρονιστικές άντιλήψεις, είνε ό κ. 'Επιθεωρητής.

— 'Η καλωσύνη σας, κύριε διευθυντά, μουριούρισε ό πονηρός Κοκεμπους.

Και για νά άποδείξη ότι όσα ειπε πριν ήσαν σωστά έπλησίασε τόν Παπιγιόν:

— Αί, καλόπαιδο! τού ειπε. Άρκετά έπήρες τόν άέρα σου. Έμπρός! Ούστ! Τράβα στό κελλί μου.

— Πώς; στό κελλί μου; έτραύλισε ό Παπιγιόν.

— Ναι, στό κελλί σου, όχι στό δικό μου, βέβαια. Έμπρός! Τι στέκεσαι και με κυττάς σάν χάχας;... Αί;... Έμπρός, ειπα! Μήπως έχεις όρεξι για καμμιά τιμωρία; 'Η μήπως θέλεις νά κάνης τόν κύριο επιθεωρητή νά νομίση πως σās έχουμε άμολυμένους έδώ μέσα; Πώς; Έμπρός μάς λοιπόν!... Και τούσκασε μία στό σβέροχο!...

'Ο δυστυχισμένος ό δεσμοφύλαξ δέν ειπε λέξί. Έτομαζώταν νά τραβήξη για τό κελλί τού Κοκεμπους, όταν ό Κοκεμπους τού φώναξε πάλι.

— Στάσου, μη φεύγεις. Στάσου λοιπόν κτηνο;!...

Έπιπής μέσα στό γραφείο και σέ λίγο βγήκε κρατώντας στα χέρια του ένα ζευγάρι χειροπέδες.

Τις έπέρασε στα χέρια τού Παπιγιόν και έπειτα τόν πήγε μόνος του σέ ένα από τά κελλιά, τόν έβαλε μέσα και τόν εκλείδωσε καλά ό:ως ποτέ δέν είχε κλειδωθεί ό Παπιγιόν αυτόν τόν ίδιο... 'Υστερα βγήκε και ξαναπλησίασε τόν επιθεωρητή.

— 'Η κυρία από δω είνε γυναίκα σας; ρώτησε τώρα ό κ. 'Επιθεωρητής δείχνοντας τού τήν 'Ορτανασία πού τάχε χάσει.

— Ναι, ναι, ειπε ό Κοκεμπους κοκκινίζοντας.

— Θα ζήτε άγαπημένα βέβαια;

— Θέλει και ρώτημα κ. 'Επιθεωρητά;

Και συγχρόνως άγκάλιασε τήν 'Ορτανασία πούτριξε τά δόντια της από τή λύσσα της... Και καθώς ό κ. 'Επιθεωρητής γύρισε νά φύγη τής έσκασε ένα φιλή στό μάγουλο, λέγοντας:

— Έτσι δέν είνε γυναίκα; Ζούμε σάν ται πισσούνια ε;... Έλα νά σου δώσω ένα φιλάκι άκόμα άγάπη μου!... Έλα... κατεργάρα... μη ντρέπασαι!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

'Ο 'Αρίστιππος και ή γυναίκες

Έρωτούσε κάποιος τόν 'Αρίστιππο τι ειδους γυναίκα τόν συμβούλευε νά πάρη.

— Άγνώω, άπήνησεν ό φιλόσοφος. Άν είνε ώραία θά σέ άπατήση, άν είνε άσχημη θά σέ δυσαρεστή, άν είνε πλουσία θά σέ τυραννή και άν είνε φτωχή θά σέ καταστρέψη!

'Ενας άνόητος άφέντης

'Ο 'Ερρίκος Δ' άπήνησε κάποτε μέσα σι' Ανάκτορα έναν άνθρωπο τόν όποιον δέν έγνώριζε. Τόν έσταμάτησε και τόν έρώτησε σέ ποιόν άνήκει.

— Στόν έαυτό μου! άπήνησεν ύπερήφανα αυτός.

— Σέ λυπούμαι φίλε μου, τού ειπε τότε ό βασιλεύς. Έχει πολύ άνόητων άφέντη!

